

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/92/2016
Identifikačné číslo spisu: 2015200351
Dátum vydania rozhodnutia: 25.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2015200351.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu: Progressive FR, s.r.o., Palárikova 220/15, Zeleneč, IČO 45 269 343 (pôvodne P&R Company, s.r.o., Palárikova 220/15, Zeleneč, IČO: 45 625 506), zastúpeného Prosman a Pavlovič, advokátska kancelária, s.r.o., Hlavná 31, Trnava, konateľ JUDr. Maroš Prosman proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/96609/2015/5019 zo dňa 02.03.2015 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/46/2015-78 zo dňa 19. apríla 2016 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/46/2015-78 zo dňa 19. apríla 2016 potvrdzuje.

Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č. k. 20S/46/2015-78 zo dňa 19.04.2016 Krajský súd v Trnave zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/96609/2015/5019 zo dňa 02.03.2015, ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 4 zák. č. 563/2009 Z. z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (daňový poriadok) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trnava č. 9201402/5/4713727/2014 zo dňa 21.10.2014, ktorým správca dane podľa § 68 ods. 5 a 6 daňového poriadku vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2012 v sume 143.506,- eur, nepriznal nadmerný odpočet za uvedené zdaňovacie obdobie v sume 72.598,- eur a žalobcovi vyrubil vlastnú daňovú povinnosť v sume 70.908,- eur.

Žalobca, ktorým bol v čase začatia konania spoločnosť P&R Company, s.r.o., so sídlom Palárikova 220/15, Zeleneč, IČO: 45 625 506 v priebehu súdneho konania zanikol zlúčením so spoločnosťou Progressive FR, s.r.o. so sídlom Palárikova 220/15, Zeleneč, preto krajský súd podľa § 107 ods.1 OSP (univerzálna sukcesia) s poukazom na ust. § 68 ods. 3 písm. b/ Obchodného zákonníka pokračoval v konaní s právnym nástupcom pôvodného žalobcu, ktorý ručí za záväzky zaniknutej spoločnosti.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že spoločnosť Progressive FR, s.r.o. vystavovala faktúry o dodaní cukru pre spoločnosť P&R Company s.r.o., nepriamo potvrdila vzájomné prepojenie a vedomosti o uskutočňovaní týchto obchodov s cieľom získať daňovú výhodu. Dotknuté spoločnosti nedisponovali žiadnymi priestormi slúžiacimi na uskladnenie zakúpeného tovaru, cukor sa nakupoval na skladoch spoločnosti LAGERMAX Slovakia s.r.o., ktorá mala uzatvorenú zmluvu o skladovaní so spoločnosťou Progressive FR, s.r.o., ktorej mala cukor dodávať. Počas realizovania účtovných obchodných transakcií bol tovar uskladnený v spoločnosti LAGERMAX Slovakia s.r.o. Dodávateľ žalobcu - v tom čase spoločnosť Progressive FR, s.r.o. deklarovala nákup tovaru od spoločnosti VITAPACE s.r.o., ktorá tiež žiadne skladové priestory nevlastnila, prepravu tovaru nevykonávala a ktorá mala tovar nakúpiť od spoločnosti Worldwide Company s.r.o. a Relax Bett s.r.o., ktoré ale uskutočnenie takýchto zdaniteľných obchodov v daňových priznaniach nepreukázali, ako ani reálnu ekonomickú činnosť. Ďalším dodávateľom cukru pre žalobcu ako dodávateľa bola spoločnosť SWEET FOOD Slovakia s.r.o, ktorá deklarovala dodávku od spoločnosti Relax Bett spol. s.r.o., ktorá spoločnosť bola dňom 01.08.2012 ex offo vymazaná z obchodného registra.

Krajský súd mal za to, že spoločnosť žalobcu vystupovala ako posledný článok reťazca, ktorý si z nákupu tovaru uplatnil odpočítanie dane, ktorý ale správcovi dane nepreukázal, že by uvedené obchodné transakcie existovali aj na materiálnom základe, ako jednej z podmienok pre priznanie nároku na odpočítanie dane. Keďže pre daňové konanie pri odpočte dane z pridanej hodnoty boli kladené prísnejšie podmienky ako na iné druhy konania, práve z dôvodu možnej zneužitelnosti, hoci dokazovanie vykonával správca dane a viedol toto konanie, prioritne bol daňový subjekt povinný preukázať materiálnu podstatu existencie samotného obchodu, čo sa podľa názoru krajského súdu žalobcovi nepodarilo tak pred správcom dane, ako ani voči žalovanému.

Krajský súd považoval za súladný so zákonom postup pri správe daní, ktorým nebol žalobca poškodený na svojich právach a navyiac, dôkazná povinnosť stále zaťažovala žalobcu, ktorý žiadnym spôsobom nepreukázal, že konkrétny obchod sa i reálne uskutočnil. Správca dane postupoval správne, s cieľom reálne zistiť existenciu deklarovaných obchodov medzi žalobcom, jeho dodávateľom a dodávateľmi dodávateľa žalobcu, aby tak vylúčil existenciu možnej fiktívnej ekonomickej činnosti bez reálneho základu, k čomu mal prispieť najmä žalobca, ktorý ale správcovi dane okrem formálnych dokladov relevantných z hľadiska účtovného nepreukázal, že došlo i k naplneniu požiadavky na reálne uskutočnenie obchodu. Listinné doklady, ktoré na preukázanie existencie a uskutočnenia obchodnej transakcie s nákupom a predajom kryštálového cukru žalobca predložil, vôbec nepreukázali, aký konkrétne identifikovaný tovar bol predmetom účtovného obchodu, aby tak vylúčil možné nebezpečenstvo jeho zámeny. Uvedené doklady neobsahovali žiadne označenie výrobnéj šarže nakúpeného cukru, a tak žalobca naplnenie samotnej podstaty zákona o DPH skutočne nepreukázal.

Krajský súd poukázal na rozsudok NS SR vo veci vedenej sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. k. III.ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011.

Krajský sa stotožnil so závermi správcu dane ako aj žalovaného, podľa ktorého v danom prípade zdaniteľné plnenie nenieslo v sebe žiaden ekonomický charakter obchodných transakcií, jednalo sa iba o umelý reťazec článkov bez skutkového základu a žalobcovi nemohla na základe takýchto dôkazov vzniknúť daňová povinnosť podľa ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z a s ňou spojené právo na odpočítanie dane. K tvrdeniu žalobcu, ktorý zdôrazňoval, že dôkazné bremeno uniesol v celom rozsahu a správcovi dane predložil všetky zákonom o DPH vyžadované podklady pre uplatnenie práva na odpočítanie dane krajský súd uviedol, že faktúra je účtovný doklad, ktorým žalobca mal preukázať svoje právo uplatniť odpočítanie dane z pridanej hodnoty, ale jej samotná existencia, i keď bola na nej

uvedená daň z pridanej hodnoty (faktúra vyhotovená iným platiteľom dane), ak nie je podložená reálnym dodaním tovaru, nezakladala právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty uvedenej na faktúre. Uskutočnenie dodania tovaru a následné odpočítanie dane z pridanej hodnoty, nebolo možné deklarovať len po formálnej stránke (vystavenou dodávateľskou faktúrou), ale bolo potrebné preukázať existenciu a naplnenie i jej obsahovej stránky a to reálnym preukázaním dodania konkrétneho jednoznačne špecifikovaného tovaru. Splnenie formálnej stránky na odpočet dane z pridanej hodnoty bolo jednou z podmienok na uplatnenie si práva na odpočítanie dane, ale malo byť odrazom reálneho plnenia, ktoré v prípade vzniku pochybností v zmysle ustanovenia § 24 ods. 1 daňového poriadku preukazuje daňový subjekt. Nepreukázanie tvrdených skutočností bolo neunesením dôkazného bremena v priebehu daňového konania zo strany daňového subjektu, ktoré bolo na platiteľovi, pretože jeho povinnosťou bolo, ak si uplatnil právo na odpočítanie dane z tovaru alebo služby, správcovi dane preukázať a predložiť dôkazy, deklarujúce skutočne dodávky tovaru tými subjektmi, ktoré boli na faktúrach prípadne dodacích listoch uvedené, a bol to žalobca, ktorý mohol svojimi dôkazmi vyvrátiť pochybnosti, ktoré zo strany daňových úradov boli zistené.

Krajský súd konštatoval, že bolo možné spochybniť správnosť tak postupu ako aj samotného rozhodnutia správcu dane a žalovaného, nakoľko v priebehu daňového konania bolo zo strany správcu dane jednoznačne preukázané, že žalobca v pozícii platiteľa dane nespĺnil podmienky na vznik nároku na odpočítanie dane vyplývajúce z ustanovenia § 49 ods. 1 a 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z. z., teda nebolo preukázané, že by v jednotlivých faktúrach deklarovaní dodávateľa žalobcu i dodávateľa dodávateľa žalobcu dodali konkrétne identifikovaný tovar.

Krajský súd mal za to, že správcom dane bolo v konaní v dostatočnej miere preukázané, že žalobca vedel o tom, že dodávky tovaru plynuli od ďalších predchádzajúcich dodávateľov, čím sa vytvoril obchod bez logického opodstatnenia. Cukor sa nakúpil v ČR, odtiaľ sa prepravil do skladov spoločnosti LAGERMAX Slovakia spol. s r.o., tovar si postupne podľa účtovných dokladov predávali viaceré spoločnosti a potom sa prepravil späť na územie ČR, kde ho prijali nekontaktní odberatelia. Už samotný obchod medzi žalobcom a jeho dodávateľom, (do ktorého sa počas súdneho konania žalobca zlúčil), vyvolal dôvodné pochybnosti o účelnosti predmetnej obchodnej transakcie, s ktorou bola spojená i zvýšená miera opatrnosti smerujúcej k tomu, aby konanie žalobcu nebolo možné vyhodnotiť správcom dane ako zneužívanie práva na odpočet dane z pridanej hodnoty a na tomto základe konanie správcu dane nemožno hodnotiť ako voči žalobcovi nezákonné. Z existencie uvedených skutočností a nadobudnutých poznatkov mohol žalobca vedieť, že takouto formou uskutočňované plnenie vykazuje znaky podvodného konania, pri ktorom sa vytvoril kruhový obeh tovaru vedený s cieľom zneužitia práva v oblasti dane z pridanej hodnoty a získaním neoprávnenej daňovej výhody u jej platiteľa, ak takto umelo vytvorený fakturačný reťazec nevychádzal z reálneho obchodného plnenia.

Krajský súd tvrdil, že žalobcovi bola poskytnutá možnosť správcovi dane predložiť alebo navrhnúť vykonanie takých dôkazov, ktorými by osvedčil, že spôsob uskutočňovania takýchto zdaniteľných obchodov bolo v jeho podnikateľskej činnosti bežný, dlhodobou zaužívaný a nie vedený len s cieľom získania daňovej výhody. Toto právo ale žalobca vhodným spôsobom nevyužil. Ak do obchodného reťazca zapojené spoločnosti obchody len sprostredkovali, mohli si uplatniť nanajvyšší nárok na sprostredkovateľskú odmenu, ale nie fakturovať kúpnu cenu.

Krajský súd nezistil rozpor postupu správcu dane a žalovaného so zákonom o DPH, keď správca dane nepriznal nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie a následne vyrubil za tento tovar vlastnú daňovú povinnosť a nepovažoval za porušenie zákona ani neuznanie odpočítania dane, ako si ho uplatnil žalobca za zdaniteľné plnenia, ktoré mal získať od svojho dodávateľa. Správca dane postupoval v súlade s § 68 ods. 5 a 6 daňového poriadku, keď nepriznal nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie jún 2012 a v súlade s právnym predpisom dopočítal daň z pridanej hodnoty do daňovej povinnosti žalobcu, keď nepreukázal splnenie podmienok oslobodenia od dane.

Krajský súd mal za to, že žalobcom predložené daňové doklady vo svetle kontrolných zistení u následných dodávateľov vzbudzovalo neodstrániteľné pochybnosti o reálnom uskutočnení zdaniteľného obchodu. Správcovi dane nebolo preukázané intrakomunitárne dodanie tovaru, keď jeho prijatie nebolo

možné vyhodnotiť ako potvrdené zo strany českých odberateľov. Vykonané dokazovanie preukázalo na strane žalobcu nedostatočnú mieru obozretnosti, žalobca nepreukázal faktickú realizáciu obchodu, preto konajúci súd nepovažoval tvrdenie o tom, že žalovaný konal svojvoľne a v neprospech žalobcu za opodstatnené. Zo súboru objektívnych skutočností zistených správcou dane vyplynulo, že hlavným cieľom predmetných plnení bolo získanie daňovej výhody, čo sa považuje za zneužitie práva.

Krajský súd vzal do úvahy i predmet činnosti, ktorú mal pôvodný žalobca a spoločnosť Progressive FR, s.r.o. do ktorej sa žalobca zúčastnil, zapísanú v obchodnom registri. Okrem iného išlo o sprostredkovateľskú činnosť v oblasti obchodu, služieb, výroby, preto mal krajský súd za to, že obchodné prípady vykazovali nie znaky kúpy a predaja, ale sprostredkovateľskej činnosti, v súvislosti s ktorou by prislúchala žalobcovi sprostredkovateľská odmena a teda došlo k sprostredkovaniu a nie kúpe a predaju tovaru.

Žalobca vo včas podanom odvolaní poukázal, že v predmetnej veci boli naplnené všetky podmienky potrebné na odpočítanie dane, v konaní bol preukázaný vznik daňovej povinnosti z titulu dodania tovaru, a súčasne bolo preukázané naplnenie podmienok oslobodenia od dane pri dodaní tovaru z tuzemska do iného členského štátu v zmysle § 43 ods. 1 zákona č. 222/2004. Namietal, že krajský súd zaťažil žalobcu dôkazným bremenom vo vzťahu k preukázaniu všetkých skutočností, o ktoré sa opieralo napadnuté rozhodnutie žalovaného. Tvrdil, že krajský súd vychádzal pri právnom posúdení predmetnej veci z tzv. absolútneho dôkazného bremena žalobcu, v dôsledku čoho vychádzal napadnutý rozsudok z nesprávneho právneho posúdenia veci, neprimerane zaťažil žalobcu dôkazným bremenom a nevysporiadal sa so subjektívnou stránkou, t. j. zavinením na strane žalobcu. Žalobca namietal názor krajského súdu, že sa malo jednať iba o umelý reťazec článkov bez skutkového základu a žalobcovi nemohla vzniknúť daňová povinnosť a s ňou spojené právo na odpočítanie dane. Nesplnenie ekonomického charakteru posudzovaného obchodu žalobcu vzniklo v dôsledku nekontaktnosti dodávateľom žalobcových dodávateľov. V odvolaní ďalej uviedol, že daňový subjekt disponoval existenciou listinných dôkazov vzťahujúcich sa vykonávanému plneniu, t. j. faktúrou a jej prílohami od dodávateľa, vyčerpал tým vlastné dôkazné bremeno. Na preukázanie opaku znášal dôkazné bremeno i dôkaznú núdzu nie daňový subjekt ale správca dane.

Žalobca mal za to, že správca dane pričítal žalobcovi ako daňovému subjektu existenciu dôkaznej núdze ohľadne skutočností, ktoré netvorili jeho dôkazné bremeno, pričom krajský súd takýto postup posúdil ako zákonný a zaťažil tým svoje rozhodnutie vadou (nesprávnym právnym posúdením veci). Podľa žalobcu krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Žalobca v odvolaní tvrdil, že nebolo zrejmé ako krajský súd dospel k uvedenému právnomu záveru, nakoľko svoj právny záver bližšie nerozvádza a neuvádza ustanovenia zákona, v zmysle ktorých bolo možné neuznať dodanie tovaru a súčasne rovnaký tovar zdanit' (strana 15 rozsudku). Absenciu riadneho odôvodnenia považuje žalobca za vadu, ktorá mala za následok nepreskúmateľnosť rozsudku, čím sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom. Ďalej namietal, že krajský súd nesmel pri rozhodovaní predmetnej veci brať do úvahy žiadnu skutočnosť, ktorá neexistovala v čase vydania napadnutého rozhodnutia a mal za to, že posudzovaním zúčastnenia, ktoré nastalo až po vydaní napadnutého rozhodnutia žalovaného, krajský súd zaťažil konanie inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalobca v odvolaní tvrdil, že žalovaný sa v rámci dokazovania dopustil zrejmeho excesu pri zisťovaní skutkového stavu veci. Ak daňový subjekt nemohol pri vynaložení potrebnej opatrnosti vedieť, že jeho dodávatelia v treťom stupni postupujú v rozpore so zákonom, nebolo možné na tento subjekt vzťahovať dôsledky konania tretích subjektov. Navrhol, aby najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Trnave zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec vráti na ďalšie konanie. Žalobca si v podanom odvolaní vyčíslil trovy súdneho a odvolacieho konania.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 244 OSP

(1) v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

(2) V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu").

(3) Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 247 OSP

(1) Podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

(2) Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 250i OSP

(1) Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 3 daňového poriadku

(1) Pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

(3) Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

Podľa § 24 daňového poriadku

(1) Daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, 2)
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

(2) Správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

(3) Správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

(4) Ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 49 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH

(1) Právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

(2) Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané;

Podľa § 51 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH

(1) Právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak

a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71;

Podľa § 43 zákona č. 222/2004 Z. z.

(1) Oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte.

Podľa § 51 zákona č. 222/2004 Z. z.

(1) Právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak

a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71;

Podľa § 19 zákona č. 222/2004 Z. z.

(1) Daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník.

Podľa § 43 zákona č. 222/2004 Z. z.

(5) Platiteľ je povinný preukázať, že sú splnené podmienky oslobodenia od dane podľa odsekov 1 až 4. Platiteľ je povinný preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu kópiou faktúry, a

a) ak prepravu tovaru zabezpečí dodávateľ alebo odberateľ inou osobou, prepravným dokladom alebo iným dokladom o odoslaní, v ktorom je uvedené miesto určenia,

b) ak prepravu tovaru vykoná dodávateľ, písomným potvrdením prijatia tovaru odberateľom alebo osobou ním poverenou,

- c) ak prepravu tovaru vykoná odberateľ, písomným vyhlásením odberateľa alebo ním poverenej osoby, že tovar prepravil do iného členského štátu,
- d) inými dokladmi, ako napríklad zmluvou o dodaní tovaru, dodacím listom, dokladom o prijatí platby za tovar.

Podľa § 68 zákona č. 563/2009 Z. z.

(5) Správca dane v rozhodnutí vydanom vo vyrubovacom konaní vyrubí daň alebo rozdiel dane oproti vyrubenej dani.

(6) Správca dane po vykonaní daňovej kontroly v rozhodnutí určí rozdiel v sume, ktorú mal daňový subjekt podľa osobitných predpisov 1) vykázat' alebo na ktorú si uplatnil nárok podľa osobitných predpisov. 1)

Predmetom preskúvacieho konania v predmetnej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného ako odvolacieho správneho orgánu ako aj konanie, ktoré týmto rozhodnutím predchádzalo.

Najvyšší súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho a administratívneho spisu a s prihliadnutím na citované ustanovenie § 219 ods. 2 OSP sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi uvedenými v rozsudku krajského súdu, ktoré považuje za úplné, výstižné, reagujúce na námietky žalobcu.

Na doplnenie dodáva: Najvyšší súd k tvrdeniu žalobcu, že si splnil svoju dôkaznú povinnosť predložením listinných dôkazov uvádza, že žalobca predložil doklady, ktorými prezentoval obchodné transakcie s nárokom na odpočítanie dane, ako aj doklady, ktorými prezentoval nárok na oslobodenie od dane. V súvislosti s uvedeným tvrdením žalobcu najvyšší súd považuje za nevyhnutné zopakovať a zdôrazniť, že pri posudzovaní nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty má skutočný stav prednosť pred stavom formálne právnym. Znamená to, že bolo nevyhnutné preukázať, že formálna deklarácia predložených dokladov mala povahu faktu, že tovar alebo služby, ktoré boli deklarované na faktúre, boli skutočne dodané tak, ako to deklarovali predložené doklady. Napriek tomu, že žalobca predložil písomné doklady, ktoré formálne spĺňali zákonné náležitosti, javili sa ako nedôveryhodné, pretože sa jednalo o formálne vystavenie dokladov za účelom zastretia skutočného stavu formálne právnym, pričom pre správu daní je prijateľný skutočný obsah právneho úkonu. Žalobca neuviedol žiadne dôkazy, ktorými by vyvrátil pochybnosti o tom, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené. Na splnenie zákonných (hmotnoprávných!) podmienok pre vznik nároku na odpočet dane nestačila len samotná existencia dokladu, aj keď obsahovala všetky formálne - právne náležitosti. Listinné dôkazy, ktoré mali preukázať existenciu a uskutočnenie obchodnej transakcie s nákupom a predajom kryštálového cukru nepreukazovali, aký konkrétny identifikovaný tovar bol predmetom účtovného obchodu, aby tak bolo vylúčené možné nebezpečenstvo jeho zámeny. Uvedené doklady neobsahovali žiadne označenie výrobného šarže nákupného cukru, a tak žalobca nepreukázal naplnenie podstaty zákona o DPH. Nepreukázanie žalobcom tvrdých skutočností bolo neunesením dôkazného bremena v priebehu daňového konania zo strany daňového subjektu, ktoré bolo na platiteľovi, pretože jeho povinnosťou bolo, že ak si uplatnil právo na odpočítanie dane z tovaru alebo služby, správcovi dane preukázať a predložiť dôkazy, deklaráujúce skutočne dodávky tovaru tými subjektmi, ktoré boli na faktúrach prípadne dodacích listoch uvedené. Bol to žalobca, ktorý mohol svojimi dôkazmi vyvrátiť pochybnosti, ktoré boli zo strany daňových úradov zistené. Dôkazné bremeno, preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia, ležalo na daňovom subjekte. Daňový subjekt neunesol dôkazné bremeno, lebo v spojení so svojimi tvrdeniami spoľahlivo nepreukázal uskutočnenie zdaniteľných plnení a preto nemohol byť oprávnený z nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty. Rovnako nebolo správcovi dane preukázané ani intrakomunitárne dodanie tovaru, keď jeho prijatie nebolo možné vyhodnotiť ako potvrdené zo strany českých odberateľov.

Najvyšší súd preto aj z dôvodov uvedených vyššie napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil, odkazujúc súčasne na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú prakticky totožné s dôvodmi samotnej žaloby a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej

vysporiadal.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 a § 246c ods.1 veta prvá OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému zákonný nárok na náhradu trov nevznikol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.